

Met de zenuwen in mijn lijf en met benen die beurtelings aanvoelen als lood en rubber sta ik te wachten tot de kapitein zijn opwachting maakt. Niet alleen bij ons, ook bij het zwarte koor zal er op properheid en netheid worden geïnspecteerd. Ik hoor voetstappen op het dek, een nogal geaffecteerde stem weerklinkt al van verre. Allemachtig! Als dat de kapitein is, mag ik er wel voor waken om niet in de lach te schieten. Die vent heeft me daar een aardappel in zijn keel van heb ik jou daar. En laat hij nu ook nog *Pieper* heten, Jan-Hein Pieper.

Eerst komt bootsman Koster binnen, zijn snor ziet er plechtig uit en lijkt nog walrusachtiger dan gewoonlijk. Meteen na hem verschijnt de kapitein. Met recht wat je noemt een *verschijning*, een bijna spookachtige en oogverblindende fantoom. De man is volledig in het wit gekleed: witte korte broek, wit overhemd met korte mouwen, witte pet, witte hemdsmouwen, witte schoenen; zelfs zijn armen en benen vallen niet uit de toon – als melkflessen zo bleek, alsof die man nooit op het dek komt. Met zijn lange puntneus en kraalachtige ogen lijkt hij op een uit de kluiten gewassen verdwaalde zilverreiger. Een vreemde vogel op de verkeerde plek. Door zijn bizarre outfit zie ik pas een paar seconden later dat hij ook nog eens witte handschoenen draagt. Ik hoor de bootsman tegen hem zeggen: ‘Het is die jongen z’n eerste reis.’ Vastbesloten om geen modderfiguur te slaan heb ik in mijn oren geknoopt dat de kapitein door iedereen van de bemanning ‘ouwe’ wordt genoemd. Ik ga er dus voetstoots van uit dat dit de correcte aanspreektitel is. Vandaar dat als hij dan tegenover mij staat, ik hem recht aankijkend de hand schud en spontaan ‘Dag ouwe, hoe is het met u?’ zeg.

Nooit zal ik de blik van Pieper vergeten. Volstreekte verbijstering die heel snel omslaat in furieuze woede. Zijn bleke gelaat wordt binnen een paar tellen pimpelpaars. ‘Wel jij stupide vlegel, hoe durf je mij zo aan te spreken, hoe dúrf je!’ De bekakte lettergrepen striemen me als zweepslagen om de oren. Vertwijfeld kijk ik naar de bootsman, maar die heeft zich abrupt afgewend en is een paar passen weggelopen om zogenaamd een kastje te inspecteren. ‘Ik ben hier de *kapitein*, godbetert, en als zodanig wens ik ook te worden aangesproken, heb je dat goed begrepen?’

‘Sorry, meneer... ik... ik...’, maak ik het al stuntelend nog erger.

‘Wat zég ik nou net! Heeft de bootsman je niet verteld dat “meneren” hier aan boord niet bestáán?’

Langzamerhand krijgt het gezicht van de kapitein weer zijn albino-achtige kleur. Met zijn witte handschoen begint hij langs kieren, richels en alle mogelijke oppervlakken te strijken. Aandachtig kijkt hij of de vingertoppen hun helderheid behouden. Dan verlaat hij het achterschip, zonder te hebben laten blijken of hij nu tevreden is of niet.

De inspectie is voorbij, maar ik voel me belabberd.